

a magyar nép mulattató képes ujsága.

II. ÉVFOLYAM. Megjelenik vasárnap. Ára 3 hóra 1 frt, 50 kr.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba Magyar-utcza 1-ső szám alá küldendő.	Pest, ápril. 5. 1868. 14. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat mely Ludas Matyinak van szánva.

Polgártársak! atyafiak! testvérek!

Mély szomorusággal és kesergő szivvel tudatjuk minden rendü és rangu elvrokonainkkal, különösen pedig igen tisztelt atyánkfiaival, és testvéreinkkel, — miszerént szeretett principálisunk, e lap felelős szerkesztője és kiadó-tulajdonosa **Mészáros Károly** polgártársunk, a Ludas Matyi mult évi (1867-i) 38-iki számában megjelent „Hogy jött létre a vegyes házasság-féle anekdota közléseért — ad majorem gloriam Dei — a pesti esküdtszék által vétkesnek nyilvánittatván: mult hó március harminczadikán a sajtóbiróságtól **9 havi fogságra** (böjtölés és vas nélkül) és **200** pfrt. pénzbirságra itéltetett.

A tiszteségtétel azonban (vagy is az üllői kaszárnyába való bekisértetése és bequártélyozása) majd csak az itélet érvényre jutása után leszen, — ha leszen — rajta foganatositandó; mert principálisunk a sulyos itélet ellen a nagyméltóságos m. kir. hétszemélyes táblához felfolyamodott.

Minthogy pedig bajában nem illő elhagyni valakit, most még inkább keresztyén kötelessége (Ráth Károly cs. k. fiskus boszszuságára is) minden becsületes hazafinak a Ludas Matyira prenumerálni, mert **a „Ludas Matyi még ezért meg nem szünik** ám, sőt kettőzött erővel igyekszünk minél élvezetesebbé tenni.

Pest april 5-én 1868.

gyászoló baráti és munkatársai

Karakán Marczi — **Vén krónikás**
Csalán Péter — **Herkó Páter**
Kondor Marczi — **Antipáter**
Szapuló Matyi — **és számtalan derék fráter.**

Reixrát hymnus.

(A hazatérö dolegatyusok elé az énekes könyvből.)

Jön már a Reixráth, hozsánna! hozsánna!
Zeng e kiáltás előtte, utánna,
Kölcsön papirt szeldelnek utjára —
Adósságot hoz népe javára.
Áldott, a ki ment Deáknak nevébe,
Általa léptünk a német kedvébe . . .
Éhség vala fenn Osztrák országban,
Békesség lett már a **magasságban.**

Oh közösügy, hivek boldog országa!
Mely éhes ez a Beistnak urasága?
Kint szelid szegény és alázatos —
Bent **„nagyhatalmu és csodálatos“**
Ilyen ő és a kincstől szabadító —
Vármegyék, országokat bóditó.
Vasvesszővel birja örökségét,
De szeliden nézi ellenségét.

* * *

Deák nagy már, pártja is annak vallja,
De hogy szenté avassák nem javalja.
Tanácskozni járt Bécsbe hijjába! . .
Lett ez időben osztrák szolgája.
Nem szamárháton,— alázatossággal —
De vasuton jönek sok adóssággal,
Nem honvédekkel zörgő táborban . .
De érdemrendtöl égő biborban.

Oh nagy Andrássy Deáknak szép fia!
(Osztrák országba bé olvadt Hunnia)
Vezéreld jóra a mi éltünket,
Ne ijesztgess Ráth urral bennünket.
Légy segitségünk ki a magasságban
Ülsz, drága vérünkön szerzett országban.
Tégy immár szabad s hivpolgárokká, —
Magunk honában birtokosokká.

Ne csak a német s az ő sok főpapja,
Törvénye légyen szent és akaratja; —
A népszava is légyen megértve . .
S a negyvennyolcz ne légyen megsértve.
Igy lesz trónod óh király! felemelve.
És hüségedre életünk szentelve.
Igy tesz méltóvá őseink vére:
Kossuth apánk félt . . . tisztelt nevére.

KONDOR MARCZI.

Eredeti levelek.

LX.

Édes czimborám Matyi!

Hogy az isten áldja meg a lelkedet, a miér meg küldted Kossuth Lajos tekintetes uram leveleit, — biz édes czimborám! nagy jót cselekedtél velem, az öreg bibliához oda vartam, oszt most e lesz már a legujabb testamentom.

Hiába csak ád az isten jót is a sok rosz közt, — hisz ecsém ez a Kossuth tekintetes uram levelei olyan sziv erősitő, hogy ilyet egy patikárius se bir csinálni; többet ir ebből egy ártatlan sor, mint ha amolyan patikárius sziverősitőbe nyakig ülne az ember. —

Hát már mir nem tud ilyet irni Deák téns uram? hisz ü kegyelmét még a királyi fiskárus ur se bántaná érte, oszt még a mellé a magyar ember is jobban szeretné ü kigyelmét, hát nem jobb lenne ha mink szeretnénk, a kik ha baj van hát meg tudjuk forgatni a fütyköst, mint az olyan sok mihaszna piskótán hizott bugyogós atyafi! a kik, ha szorul a kapcza, hát még a tüfokán is átbúnak. De hát láddi czimbora! ugy van már az a termiszet törvinye szerint, hogy az ökör se szereti a csöregét.

Hanem ni pajtás, még ugyan áldani való jó ember ám az a goróf Teleki Miksa téns uram is, bezzeg nem sajnálja a bugyillárisát azoktól, a kik az igazságért szenvednek mártiromságot, hej öcsém, ha ilyen volna valamennyi goróf, teremtüttse mahónap más világot élnénk. A már osztán a szip dolog, mikor a nagy urfélék pártolják az igazságot, védelmezik a szegény elnyomott emberek sorsát, pedig hát azér csak olyan goróf marad, mint a meik az ugorkafán pöffeszkedik, bomoljék meg.

Elhidd öcsém, ha én goróf vólnék, ki keresztelkedném parasztnak, vagy másféle ordináré embernek, mert mahónap ugyis oda jut a világ sorja, hogy minden ember egy forma lesz, — oszt csak a fejércseléd lesz más fajta! ugy is már most se sokat ád az okos ember arra a feki sok czifra czafrangra, a mivel egy mást akarná bolonditani az ember.

A dolegátyus uraimék is haza jöttek már ugyi pajtás, — kilencz hétig czirógatták ükeméket a németek Bécsbe, hejj takaros fáin simára nyalt legényjek lehetnek, majd csak ugy dörgölődzik hozzájuk az a sok itthon maradt jobboldalas hazafi, mint az ágoshoz az üsző. — Majd most jön már osztán a quóta, csak a közös ügyes pugyilláris birja szusszal, — mert még eddig csak szóbeszidbül állott minden, hanem most már majd rá kezdik ám, hogy fizess a ki árgyérusod van bolond magyar; — majd most kezdődik már az igazándi mulatság, a hol azt mondja a német, hogy csürökre zacskó, ki a petákkal. —

Na de hát azt mondja az ujvárosi korcsmáros, hogy ugy tesz a hogy lesz, — csak megleszünk valahogy mig haza jön Kossuth apánk, akkor osztán tegye be az ajtót a ki utóljára maradt.

Azt is hallottam pajtás! hogy a nemzetes pap uraknak most ugyan csak melegök van Bécsbe,— azt a feki c o n d o r k á t u m o t vagy mi a tüzes nyavalyát kipusztitották a világból, meg hogy hát már ezután szabad lesz az embernek meg is házasodni, ha a plébános ur nem ögyeledik is belé. — Na ecsém ez a legokosabb, mert csak sehogy sem tetszett a nekem eddig, hogy hát elébb mindig a plébánus uram tanitgatta az asszonynak valót, hogy mit cselekedjék, meg ü kigyelme adta a tanácsot a házas élethez, pedig hát ü neki magának se felesige se gyermeke nem vót soha, honnan tudta osztán még is hogy mit kell akkor csinálni, mikor megházasodik az ember? — Jobb igy láddi czimborám! ha belé nem szól a plebános ur a más dolgába, kivált az olyanba, a mit soh se próbált, — a papnak az a dolga, hogy mondja a miatyánkot, nagy böjtbe meg hogy koplaljék, ehetik füstös hust farsangon eleget. — Azt mondják pajtás, hogy valamennyi pap van, buvába mind meg akar házasodni, — l e s z j ó k e l e t i a t e h é n n e k, — mert már hát a magam paraszt eszével ugy gondolkozom, hogy akkor minden papnénak majd kell egy jó fejös tehén a házhoz.

Most pedig pajtás csak annyit kivánok, hogy adjon az ur isten nekünk egy olyan közösügyet, a meik legalább meg ér száz ezer forintot, osztán csak kettőnk közt legyen közös ügy, majd kifizetjük abból Ráth fiskáriust is. Szerbus pajtás! — érzem hogy jobb világ lesz nem soká.

K a r a k á n M a r c z i
demokrata gulyásbojtár.

Pattantyúk.

De bizony csak közeledünk már a democratziához, ime Kún altábornagy ő excája Ludas Matyihoz kegyeskedett leereszkedni, és öt sajtóperbe fogni, — a miért a hátultöltő puskák árát még Matyi is megsokallotta.

Bizony jó, hogy nem pinczér ő excája, mert még máskép is kikapott volna az olyan számadásér, mint minőt beadott a Raixráthba.

Szegény Ludas Matyit most itélték csak el a pápista papok miatt 9 havi fogságra, f. hó 17-én már ismét egy generálissal kell neki duellálni.

No ha itt csatát nyer a generális ur! le lesz mosva a szadovai piszok!

Mohácson a sóház elötti korláton már nagyon szutykos az a sárgafekete szin, rég várja hogy nemzetire fessék, de az illető urak talán azt hiszik, hogy a „t á r s a d a l o m m e g m e n t ö i" ugyis vissza hozzák a sárgafekete szin uraságát; hát csak nem veszödnek vele hijjába.

Mocsáry eddig határozott szabadelvüséggel küzdött az ellenzék mellett, s most neki esik épen a „Honban" s a demokrata köröket kárhoztatja s gunyolja.

Nem értjük ezt a tréfát, a miniszter válság messze van még, addig el foroghat három negyedév is. K o r á n v o l n a m é g m i n i s z t e r t a n á c s o s s á g é r t p á l y á z n i.

Az Esti lapok, Idők tanuja, Borsszemjankó, Pesti napló, Hirmondó s több illy nemes irányu baklapok vég kiárúlást hirdetnek, mire ezennel minden rendü és rangú sajtárusok és szatócsok tisztelettel meghivatnak az illető lapok subventiónalis hivatalába.

Bécsben illumináltak, hogy az elkorhadt concordátum végre valahára tövestől ki dölt s hogy a haladás és felvilágosodás eme redves tilalom fáját el tették lábaló1, — de bezzeg annyival inkább dühöng is e miatt a venerabilis clerus közt az e p e l á z.

Borsszem Janko is ad normam Ludas Matyi nagyhirüférfiak arckép albumot is csatol lapjához. Ezen körülmény világos bizonysága annak, hogy nincs pokol, mert már az olyanok, a kik ily megtiszteltetésben részesülnek, menthetlenül elkárhoznak még itt ez életben.

Borsszemjankót a pápa hirszerint kinevezte abbénak, melynek emlékezetére egyszersmind vereshagyma rendet is állapitott a szent szék — s ennek nagy mestereül az X laki plebános neveztetett ki.

Borsszem Jankóról azt beszélik, hogy pápistává akar lenni, s miután a kormánytól is csak e feltétel alatt nyert egy kis handgeldet meg mást: most már szemtelenkedései s jellemtelensége által akar a clerus kegyébe jutni, — pedig hát kutyából sohse lesz szalonna, ha még ugy beszentelik is.

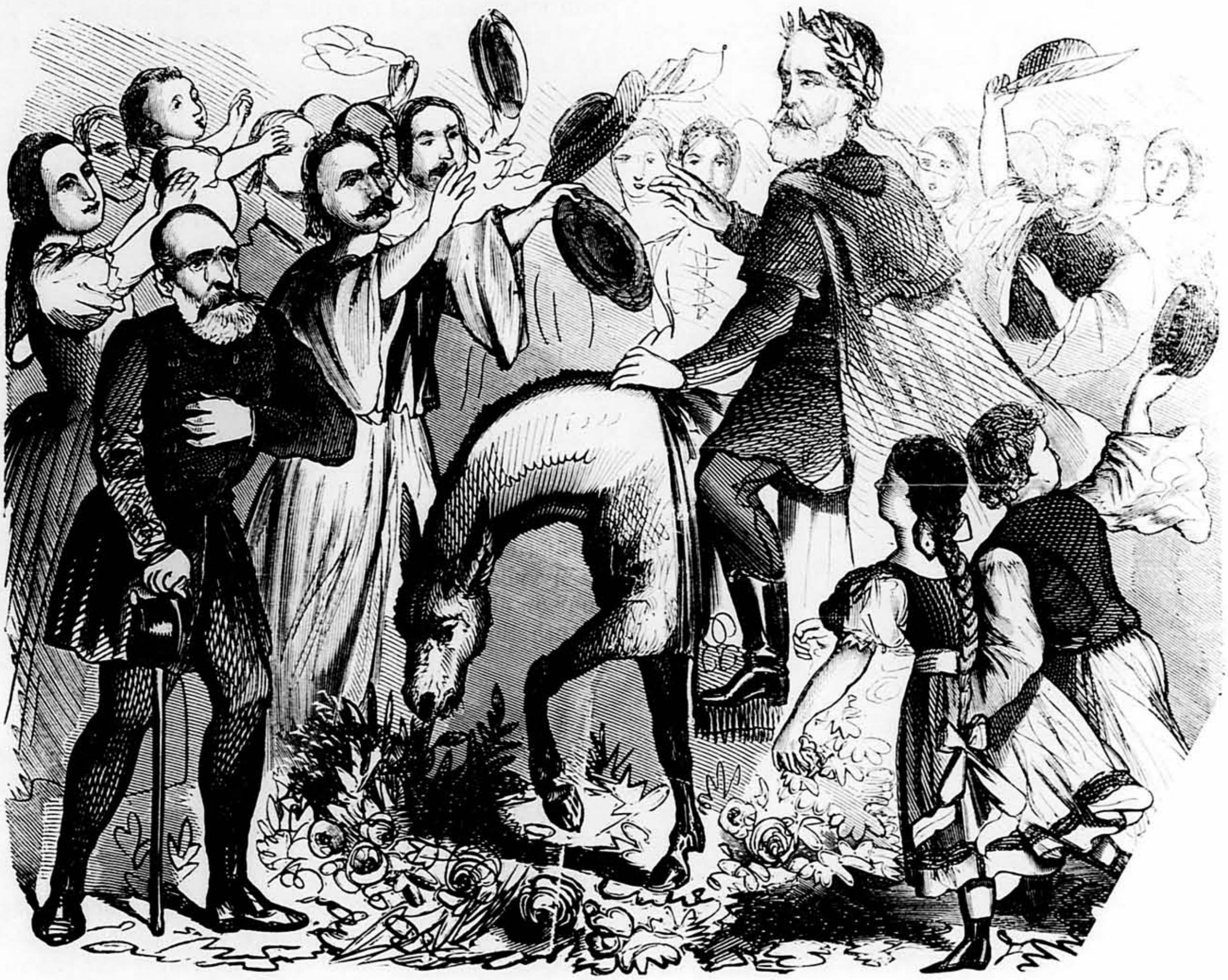
Borszemjankó szerkesztöjét egy angol megvásárolta, hogy holta után a bőrit ki készittethesse taplónak,mert az egész földkerekségen csak még ő az az egyetlenegy, kinek bőre mint zsidóbőr —legalkalmasabb a megégetésre.

Magyarország olyan most, mint ama két perlekedő fél, kik egy tehenen vesztek össze, s mig ők czivakodnak addig a fiskális fej ki minden tejet magának.

Magyarországon is pártok állanak szembe egymással, s a megosztott figyelmü nemzet felett békében gyarapul a német, — inter duos litigantes a német nyér legtöbbet.

Pécset pedig a névrokonságnál fogva aligha Bécs országba nem sorolták, mert már hála isten nagy Magyarországon a postapecsét és vevény magyarul járja, de a pécsi posta hivatalos pecsétén most is az ékes „Fünvkirchen" fityeg, vagy tán ez azért van, hogy „B a r a n y a v á r m e g y e v a g y o n u t o l j á r a ?

Hogy szerettük volna

Imhol jő a messiás,
Hozsánna! hozsánna!
Virág hull ő előtte . .
Öröm köny utánna.

Mit adjon a szegény nép?
Lombos pálma ágot,
S jó szivvel szór utaira
Mezei virágot.

Koszoruit a jó nép
Teriti utára . .
Boldogság kél előtte,
Békesség utánna.

Légy áldott óh Jehova!
Kiált jó kedvében,
„Áldott a ki jött hozzánk
Az urnak nevében.“

„Dávid fia világitts
A lelki vakoknak,
Hirdesd a szabadulást
A szegény raboknak.“

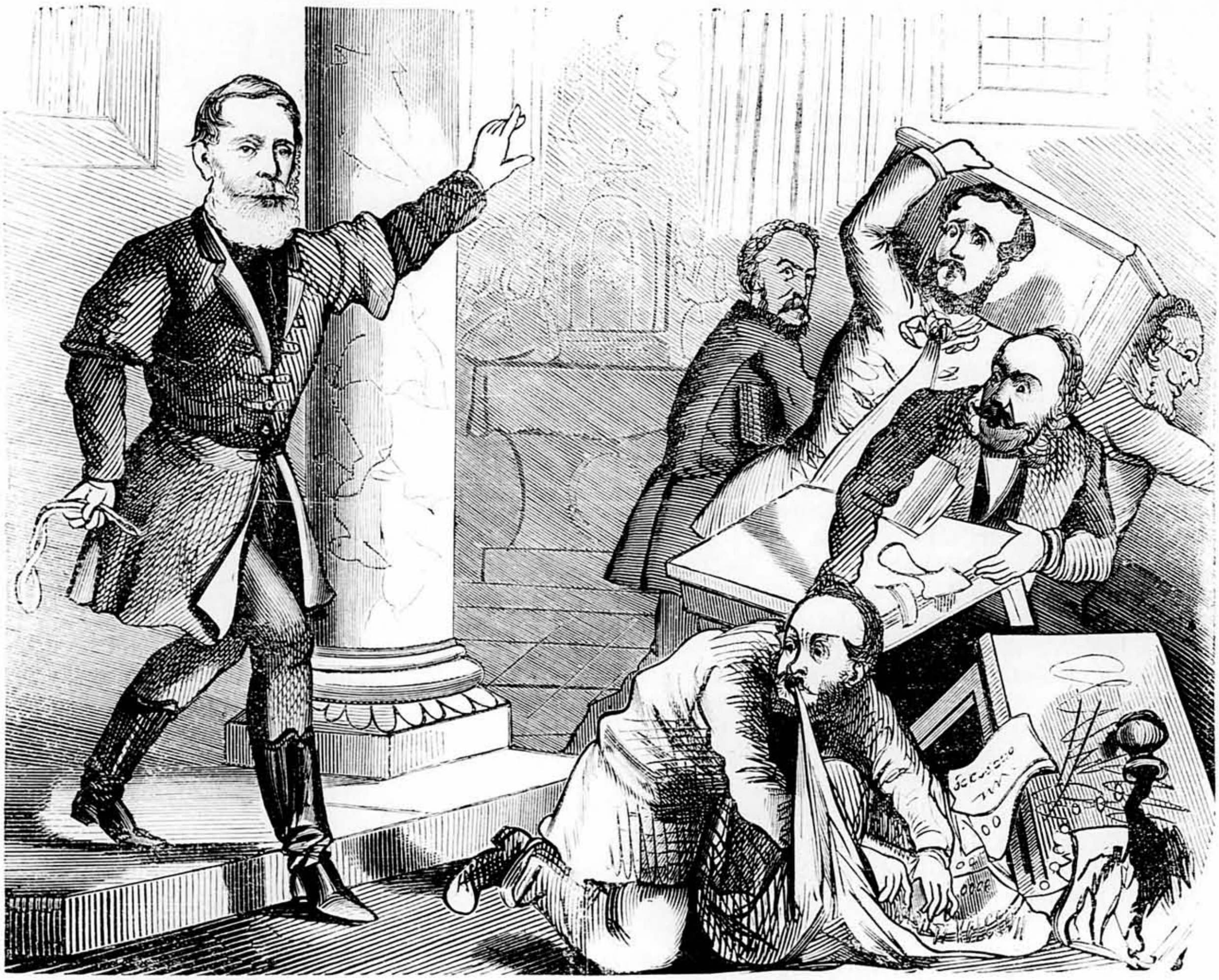
Megifjult Jeruzsálem
A sion leánya!
Lobogó leng ablakain
Harsog a hozsánna.

Megnyilik az ur előtt
A Jehova háza,
Ott imádkozik ihlettel
Magát megalázva.

Szelid szeme villámlik
Suhog a korbácsa,
Galambárus s pénzváltóknak
Lőn kipusztulása.

„Ezt az isten rendelte
Imádság házává:
Ne tegyétek óh pénzváltók!
Latrok barlangjává.“

megérni virágvasárnapját?

Farizeus hadaknak
Vak tábora nézi:
Lejárt már az ő idejök
Mindenik jól érzi.

A setétség oszladoz . .
Világit a fákja,
Elsáppad tőle az önkény
S megvakul, ha látja.

„Feszitsd meg, szólt rémülten
Hadd jöjjön el veszte, —
S megfeszitték, ám de mégis
Feltámadt az eszme.

Te is élsz „az Istennek
Te második fia."
Ott könyezed a külföldön
Miként nyög Hunnia.

Jöj! nyilik már a virág,
Lombozik a pálma . .
Feléd dobog a nép szive,
Rajta nyugszik álma.

Lázár ez az árva hon,
Jöj támaszd fel ötet,
Megölték az **irástudók**!
Korbácsold meg őket!

S a Hadurnak temploma
Pénzváltókkal telve,
Fölforgatni székeiket
Jövel oh jövel te!

Elhagyatás, elfogatás
Várna te reád is.
Hanem a nép levetné ám
Érted a ruhát is.

Irástudók tábora
Halálra keresne,
De feltámadna és élne
Az ige s az eszme!

Mit beszélgetnek Ludas Matyi libái?

A szélső baloldali liba kérdést intéz gróf Andrásy honvédelmi miniszterhez:

Az osztrák birodalom és a magyar királyság dolegatyusai bevégezvén közösmüveleteiket és pedig a paritás az egyenlőség elvén:

Csaknem mindenik tekintélyes lapban épen most olvassuk tiz katonai perszónának előléptetéseiket és áthelyezésöket u. m. *Windischgrätz, Hartung, Neipperg, Molnári, Baumgarten, Knebel, Schmerling, b. Litzel, Oeynhausen és Scheda* uraknak.

Ezen előléptetések és elhelyezések is persze a paritás elvén történhettek (volna): már most ezen tiz perszóna közül ötnek magyarnak kell lennie okvetlen.

Az az egy „*Molnári*“ legalább lehet olyan magyar mint a lucus a non lucendo.

Schedát is ismertük diák korunkban, huztuk ugyancsak kifelé, de ez a mostani Scheda minket huz ki.

Annak utánna olvassuk, miszerint Pozsonyba altábornok és tiszteletbeli szertábornok is neveztetett ki a tiz közzül.

Hát nem szükségtelen-e ez honvédelmi miniszter ur? hát nincs ott egy magyar tábornokunk — Vetter? — hát Perczel még sincs kinevezve az országos lipótmezei tébolyda várparancsnokának?

Egyik szélső baloldali husfejü liba megfelel igen becsületesen a honvédelmi miniszter helyett:

Hiszen azon előléptetett és áthelyezett hősök farkasbőrbe öltözött valóságos bárányok, kik a honvédeket akarják a honszerelemtől és fáradalmaktól megkimélni.

Minek az a budai várparancsnok? hiszen csak titulus lenne sine vitulo. N e i p p e r g pozsonyi érdemeit hirdették a lapok, most hirdessék megjutalmaztatását s áttételét is Bécsbe, miként K i v i c s i c s is kivitte magát fürdőre és bizonyos, hogy sárgafekete kabátjának semmi némü szappanos lug sem fog ártani.

Közösügyes közmondások.

Megemlegeted a napot, — mikor bántottad a papot.

Mást beszél Deák, mikor 1861-iki feliratára hivatkoznak.

Nem jó a miniszterekkel egy tálból cseresznyét enni.

Nem jó a főpolgármesterrel egy leányt szeretni. —

Egyik Spitzig Iczig, a másik — Dr. Ágravaló.

Egyik báró Kemény! másik Gyulai Pál.

Hol esküdtszéket állitanak: a királyi ügyek igazgatóját teszik közvádlónak.

Ha nő kegyében akarsz állni — szeresd a kutyáját.

Hol meredek, nehéz az ut, legjobb csuszni — mászni. —

Ha az alkotmányt ismerni akarod, — nézd meg teremtőit.

Erős mint a lipóttemplom kupolája.

Kicsike Gyulay Pál: de erős (?) a satyrája.

Milyen boldog némely nagy ur?

Milyen boldog némely nagy ur?
Kivált egy miniszter! a ki,
Parázsból a sült gesztenyét —
Más körmével kaparja ki.

Ezt a fogást értik nagyon
Ott Bécsben a diplomaták,
A kik a jó Grivicsicset . .
Minap ugy neki rugtaták.

Az aztán elmondta nyiltan
A mit gondolt a mit érzett,
Egy cseppet se jött zavarba —
Ha a publikumra nézett.

Pedig annak hallatára . .
Sok hosszu kép lett látható,
Hogy „az osztrák hadi erő
Soha kettė nem oszthat.“

Kóhn miniszter a háttérben
Nevetve nézte azokat . . .
A majd sóbálványá váló
Vitéz dolegatyusokat.

„Hát igy vagyunk mondának ők
Jaj! igy bizony patres regni,
A hadseregnek nem lehet
Olyan könnyen kedvét szegni . .

Pedig annak minden tisztje
Azt mondják (?) egységet akar,
Mit szólsz erre közösügyes
Deákpárti jámbor magyar?

Semmit ugy-e? no helyetted
Kóhn miniszter válaszolt már . .
Látta azt, hogy most ki nyiltan
Beszél, tökkel ütött szamár.

Mentegette a helyettest . . .
Ha az netalán hibázott,
S igyekezett megnyugtatni . .
Kegyesen a tisztelt házat.

Hanem én azt mondom erre:
Hogy nem zörög a falevél,
Magyar példabeszéd szerint —
Hogy ha nem fujja semmi szél.

Antipáter

Adomák.

Hosszas betegeskedése miatt elzsémbesedvén a n. v . . . i néhai kálomista pap, midőn egy temetésről fáradtan haza érkezett igy szól a nejéhez:

„Na feleség! ugy elgyengültem vala a szolgálat alatt, hogy szinte elestem, szerencse hogy olyan nagy marha kántorunk van. . . . ez tartott fel.

E dicsérő szavakkal a kántor maig is kérkedik a hivek előtt.

A gyóni pap felkérte tekintetes nemes nemzetes és vitézlő Zsuzsok uramat, lenne szives udvarában helyet adni a szénájának. Zsuzsok uram a legnagyobb szerencséjének tartá, hogy helyet adhat a szentatya szénájának. A páter tehát lerakatá Zsuzsok uram udvarába a szénát,— s a lerakás után néhány napra Pestre készülvén Zsuzsok uram, azt mondja kocsisának, huzzál a a páter szénájából, —hisz az csak ugy az enyém mint a páteré; — mit meglátván a szomszédok hogy Zsuzsok uram szinte megmelegedett kocsisával együtt a szénahuzásban — bejelenték a páternek,— e pedig odaküldé kocsisát, hogy többé ne bántsák a szénát. — Zsuzsok uram erre dühbe jön, tollat ragad és ezt irá a páternek:

„Eddig tartott a barátság, én nem fogok tovább vigyázni a szénájára, — mert én nem ajánlottam fel, hogy helyet adok — hanem erővel hordatta oda.“

Egy izben igy feddé a tanitó növendékét:

Mihály ha holnap sem tudod a leczkédet, hát kiporolom a nadrágodat értetted?

Értettem mestram!

Másnap reggel igy szól Mihály öcscséhez:

Pesta! én nem mék ma iskolába, hanem itt a nadrágom, add oda mesturamnak majd tudja ő hogy mire való.

Midőn az ötvenes években hivei között a „háromegy királyságban“ körutat tőn a czár, bizonyos helyen többek közt fényes diadalkaput emelt a sokaság.

Sokan és sokat törték fejöket, hogy mi volna a legsokatmondóbb fölirat annak homlokzatán.

Egy idegen is volt jelen a tanácskozmányban, ki javaslá föliratul ezen nagy — jelentésü mondatot:

„Cár dava treyn trasz“ — mi annyit jelent: „a háromegykirályságnak szabadságot adott a czár.“

Ott diszlett nagy aranybetükben a pompás fölirat. Várva várták a császárt. Bámulták sokan, helyeslő megjegyzéseket még többen tevének a remek müre.

Azonban jött egy magyarországi zsidó, ki a héber olvasásmodor szerint, hátulról kezdé olvasni a föliratot, s elmondá a csodáló sokaságnak, hogy annak magyarul mily különös értelme van.

Keresték a javaslót mindenfelé, — de az már elpárolgott.

Neki estek aztán a vakarásnak, hogy a fenség megérkeztére ujabb még ragyogóbb fölirat diszelegjen a diadalkapun.

Innen is következik, hogy mai időben hátulról sül ki az igazság, mit a hátultöltő fegyverek igazolnak. Igazolja a delegátió, mely az országgyülés hátultölteléke, a kvóta, közösügy, státusadósság, mind ilyen hátulról kisütött igazságai a delegátiónak.

Sziporkák.

Egy jóérzelmü magyar a mult 1847-ben, midőn a miniszteriumot kinevezték s azt hitte, hogy mind papsajt, amit a jobboldal igért — haldokló ágyán igy sohajtott fel:

— Istenem! legalább csak addig engedj élni, mig hazámat szabadon s az ősi alkotmányt teljesen vissza állitva látom!

„Mily vakmerő kivánat ez. — feddi őt az orvos — hát ön örökké akar élni?“

És ez orvosnak — ugy látszik — igaza volt.

Egy baloldali követ megtapsolt és éljenezett egy jobboldali szónokot, midőn az épen legjavában hadarázott a közösügy dicsősége mellett.

— Barátom! szólt hozzá tőszomszédja — mi lelt? tán csak nem helyesled ez elveket, hisz ha e beszédet a kutyának beadnók, felfordulna tőle?

— Helyesli a manó, hogy akadna a torkán! De hát épen azért ütök lármát, hogy ne halljam!

Egy szegény tanitó fizetés javitásért könyörgött — kérdi tőle az esperes:

— Hány éve hogy ön tanitó?

— Bizon kérem ássan, már 6 éve vezetem tisztemet megelégedésre

Hány éve hogy nős?

— Esztendő mulva lesz három éve, hogy nős vagyok. —

— Hány gyermeke van?

— Tegnapelőtt kaptam a 37-iket.

A lehetetlen.

— Sajnos hogy ugy van. Taval segédem is volt most azonban mindent magam csinálok.

MÉG EGY PHOTOGRAPHIA.

Szinházban volt mamájával,
Ott mutattak be egymásnak, —
S én azonnal meghódoltam,
Az olvadó pillantásnak ...
Szivem forrott, égett, lángolt,
Mint a ... tudom is én hogy mi (?)
Ha máshelyen vagyunk akkor:
Lábaihoz fogok rogyni!...
Azután haza kisértem ...
Ő elől ment, én meg hátul —
— De hogy tudtam hozzá menni
Egy perczre is a mamátul. —
Mikor elváltunk igy szóltak:
Ah! legyen szerencsénk kérem!
— Csókolom a kezeiket,
Ha csak lehet még e héten...
Harmadnapra — egy vasárnap —
Megcsináltam a visitet;
S azóta — nem valék náluk:
Ugy-e bizony nem hiszitek?
Akkor egyszer az egész lyányt
Jóllakásig megismertem. —
Szép fogatról álmodozik..
Szervusz neked drága lelkem!

Szapuló Matyi.

Diskurszus

Iczik szomszéd és **Mihály** gazda között.

Iczik. Denique Mihály gazda! csakh nincs a vegyesházasságun az isthen áldása, lássa khend, a mi szegény princzipáli sunkat is a vegyes házasságrul khüzült anekdutáért ithélték el .... pittze gepóre! hugyan ürvendezgetnek rajta a Hirnyüg Jánus, Idük Thanuja, Bursszem Jankhu ... kölönösen pedig az Esthi Lapukh, hugy pokhadjanak meg ürümükben ezek a thársadalum menthük.

Mihály. So se törödjünk mi az ő örömükkel szomszéd, hadd rágalmazzák, hadd dühösködjenek szegény Matyi ellen; — ebugatás szamár orditás nem hallik menyországba, — osztán tudja szomszéd! a légy is akkor a legszemtelenebb és legmérgesebb, — mikor már a vesztit érzi.

Iczik. Csakh forcsa ez a musthani khurmánypárt hallja khend! a demukrathus khürüket elüszszür halva szöletett csecsemüknek nevezgette; musthan pedig már karhatalummal akharja elnémittatni a khurmány által.

Mihály. Hát ebben a dologban lássa Iczik szomszéd! nagy igazság rejlik ám. Az első az, hogy nagyon gyáva kormány az, a melyik egy csecsemőtől is megijed; a második pedig az, hogy nagyon életre való csecsemő az, a melyiket sujokkal se lehet agyon verni. Kár az ilyet bántani, ebből lenne a jó katona, ha megnőne.

Iczik. Ulvastha Mihály gazda Perczel tháburnuk beszédét ... nus mit mund khend huzzá?

Mihály. Hát azt mondom szomszéd! hogyha most Sárossy Gyula élne, bizonyosan ezt fúná Perczelről az arany trombitában:

Mi vagy te most ahhoz a mi valál Perczel?
Becsületed .. eszed .. csökken minden perczczel.
Bizonyságát ennek legközelebb adád ...
Midőn nemzetednek multját megtagadád.

Ludas Matyi gyorspostája.

Egy pár előfizetönk „Csákány Laczi" czimü uj humorisztikus lapra is küldött hozzánk előfizetést, — de miután „Csákány Laczi" még mielőtt született volna meghalt: sziveskedjenek az illetők rendelkezni a beküldött pénzről.

Turinba S . . . . . Gyulának: Jó kontrás válhatik még belőled ha beállasz a bandába . . az öreg prímásnak add át szives üdvözletemet.

Torzonborznak: Az anagrammákat és adomákat köszönjük, egy kissé megfésülve a közönség elébe állitjuk majd.

Nyilvános köszönet.

Elvbarátaimnak és t. előfizetőimnek — elitéltetésem folytán — irányomban mindenfelőlről érkező rokonszenves leveleire — bokros elfoglaltatásom miatt egyenként nem válaszolhatván: jó indulatjaikat és részvétöket ezennel tiszteletteljesen megköszönöm. Egyszersmind tudatom velük, hogy önvédelmi beszédemet, melyet a Népszava mutatvány számában egészen közlöttem, a Ludas Matyi minden előfizetőinek is megfogom küldeni, hogy lássák a jelen gyönyörü alkotmányos világban minő mértékkel mérik az igazságot.

Mészáros Károly.

Jelen számhoz van mellékelve a „Nép Zászló" előfizetési felhivása.

Rajzoló Blumberg.] Laptulajdonos és felelős szerkesztő: MÉSZÁROS KÁROLY. [Metsző Huszka.

Gyorsajtónyomása az Első magyar egyesületi könyvnyomdának (Büchler, Harsányi, Nagy). 3. korona utcza 18. sz